

#4

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.” (Jn 13,14)

Éljünk Másokért

János evangélista a lábmosást helyezi középpontba, amikor a Jézussal töltött utolsó órákra emlékezik a halálát megelőzően.

Az ókori Keleten ezt a feladatot általában rabszolgák végezték, a poros utakon érkező vendéget részesítették benne a szívélyes fogadtatás jeleként.

VILÁGOS ÉS EGYSZERŰ A MEGHÍVÁS, MINDANNYIAN FELTUDJUK FOGNI, ÉS AZONNAL GYAKORLATRA IS TUDJUK VÁLTANI MINDEN HELYZETBEN, BÁRMILYEN TÁRSADALMI ÉS KULTURÁLIS KÖRNYEZETBEN ÉLJÜNK IS.

Jézus élete és szavai által föltárta a keresztényeknek Isten szeretetét, ezért „adósai” vagyunk a többi embernek:

UTÁNOZNIUK KELL JÉZUST A TESTVÉREK BEFOGADÁSÁBAN ÉS SZOLGÁLATÁBAN, HOGY ŐK MAGUK IS HIRDESSÉK A SZERETETET.

Jézushoz hasonlóan először konkrét szeretettel, azután pedig reményt és barátságot sugárzó szavak is kísérhetik tetteiket.

Az összetett és tragikus helyzetekben is, amelyek kicsúsznak a kezünk közül, tehetünk valamit azért, hogy a „jó ügyét” szolgáljuk.

NE FÉLJÜNK NAGYLELKŰEN, FELELŐSSÉGGEL BELEMENNI EZEKBE A HELYZETEKBE, ÉS NE VÁRJUNK VISZONZÁST.

Hogyan éljük ezt az igét?

Így ír Chiara Lubich:

„Jézus követése, utánzása nem azt jelenti, hogy szolgálai ismételjük az Úr mozdulatait, még akkor sem, ha ragyogó és felülmúlhatatlan példáját mindig szem előtt kell tartanunk.

JÉZUST KÖVETNI ANNYIT JELENT, MINT MEGÉRTENI, HOGY KERESZTÉNYSÉGÜNKNEK AKKOR VAN ÉRTELME, HA A TÖBBIEKÉRT ÉLÜNK, HA ÚGY FOGJUK FEL LÉTÜNKET, MINT TESTVÉREINKNEK VÉGZETT SZOLGÁLATOT, HA EGÉSZ ÉLETÜNKET ERRE AZ ALAPRA HELYEZZÜK.

Ha így élünk, megvalósítjuk azt, ami leginkább Jézus szívének fekszik, így rátalálunk az Evangélium lényegére. Így igazán boldogok leszünk.”¹

Tapasztalatok a Nagyvilágból:

Olaszország

Évvégén barátaimmal egyikük házában szilvesztereztünk.

Mozgalmas este volt, játszottunk, filmet néztünk, vacsoráztunk. A végén vettük észre, hogy a ház rémes állapotba került.

Azonban azt láttam, hogy a barátaimat ez egyáltalán nem érdekli, senki sem akart segíteni rendet rakni, így nekiláttam egyedül takarítani.

A jelenlévők egyike túl sokat ivott, ennek drámai következményei voltak és segítségre szorult.

Felajánlottam neki, hogy segítsek neki, kölcsönadtam a váltás ingem, a ruháját pedig kicsit letisztítottam.

Miközben a padlót egy ronggyal és vödörrel takarítottam, néhány barátom értetlenkedve odalépett hozzám és ezt kérdezték: „Miért csinálod ezt? Ne foglalkozz már vele, hagyd, majd valaki felmossa!”

Azonnal tudtam, mit válaszoljak, elmondtam, hogy azért teszem, mert keresztény vagyok és mindig szeretnék erről tanúságot tenni.

Abban a pillanatban annak ellenére, hogy a barátaim 90 %-a nem hívőnek tartja magát, nagy békét éreztem belül. **A szívemet boldogság járta át, mert képes voltam tanúságot tenni keresztény hitemről, arról, hogy életemben a Szeretet-Istent választottam.**

¹ C. Lubich, *Az élet igéje*, 1982. április